

Václav se trochu opozdil. Skočil a jazyky plamenů olízly nohavice jeho barevných kalhot. Z nohavic se sice jen slabě čoudilo, ale Václav kličkoval po manéži a vykřikoval:

„Hořím! Uhaste mě, já hořím!“

Zatímco Josef bezradně opakoval: „Hoří! Uhaste ho, on hoří!“, jeden ze zaměstnanců cirkusu popadl hasicí přístroj a namířil na Václava mohutný proud bílé pěny.

Když se Václav zpod bílé laviny šťastně vyhrabal, potlesk diváků nebral konce. Všichni si totiž mysleli, že to všechno bylo naschvál, že to patřilo k jejich veselému výstupu.

Spokojený ředitel Medrano přispěchal ke kosům.

„Prima! Jste výborní klauni!“ rozplýval se chválou.

A potom dodržel, co slíbil.

Poučil je, že koberec létá tak, jak se píská na píšťalu. Při vysokých tónech nahoru, při hlubokých dolů.

„Zkuste si to,“ dodal.

Kosové se posadili na koberec a Josef zapískal na píšťalu. Vysoký tón a hned po něm hluboký. Koberec se s nimi nadnesl a hned zase spadl na zem. To se opakovalo podruhé i potřetí.

Pan Medrano se chytal za hlavu.

„Nedrcat, neskákat! Musíte pískat pomalu, po-ma-lu. Nebo mi ten koberec zničíte.“

Vzali si jeho radu k srdci a letěli.

Daleko ovšem nedoletěli.

Právě když kroužili nad radnicí, Václav se na koberci nějak nešikovně zavrtěl, Josef si popletl tóny – a přišla pohroma.